

A SZÍNEK ALVÓ URA.

Alszik a táj szomorún . . . Ó, mondd, hogy a fák tetejéről
 a viruló napfény ingó bástyája hová lett?
 Összeborult a tűnő sugarak szép tűzpalotája!
 Áll csak az ég, a kiterjesztett árnyékú erősség,
 áll csak a tompa homok csillagtalan ősi anyagja.
 Hol van az égi művész, ki befesti aranyra-tilára
 árvácskák ezerét és kékre a hű nefelejtset?
 Hol van a művészek művésze, ki tilkon elosztja
 a sarkantyúvirág levelének zöld erezeljét,
 mint a kerék egy-pontba futó küllőit a mester?
 Hol van most a keresztespók ragyogó fonálával?
 Hol van a lombok szelleme most, a nyugtalan árnyék?
 Alszik a színek erős ura a magas ég ravatalján,
 fénytelemére gomolygva borúl az ezüstködű felhő.

PICI MÉCS.

Ahogy a cica hempereg
 körmei közt a gomolyaggal
 — utánavei magát,
 fut, fut, szalad
 s elkapja a lengő fonalat,
 aztán leheveredik,
 összekeveredik,
 kiltátja piros puha száját
 s lövelli szeme tarka sugarát — :
 gondtalanul
 kisgyerekem
 így szalad át
 a tereken,
 a szoba szűk
 létein át
 űzi a lét
 guruló fonálát!

Élete egy
 víg gomolygag
 s ő cicaként
 utánaszalad,
 földre terül,
 játszik vele
 s nem tudja, hogy
 ez az ő élete!
 Hajladozik
 karjaival,
 mint a bokor
 gallyaival . . .
 S mint pici mécs
 zárt üvegen,
 lelke szemén
 át ideleng!